

De integrale opleiding Praktische Theologie volgen...

Ik had nood aan herbronning!

Ik was als parochieassistente werkzaam in een parochie aan de rand van de stad. Een bloeiende parochie met een stevige traditie van vele vrijwilligers, een groot aantal werkgroepen en verenigingen, een sterke liturgie. Een grondige wijziging in aanpak - niet de parochie zou in de toekomst de pastorale eenheid zijn, maar wel de federatie - maakte me ten diepste ongelukkig. Rond de plaatselijke vergadertafel groeiden de visies uiteen. Het gevoel van 'samen gedragen verantwoordelijkheid' verbrokkelde ... Het ging niet goed met me in mijn geliefde werkveld, 'de parochiepastoraal'. Ik moest er iets aan doen.

Als ik nu eens over de grenzen van het eigen bisdom zou gaan zien, mijn pastoraal blikveld verruimen. Het programma 'Permanente Vorming in de Praktische Theologie' had ik al enkele jaren opgemerkt in het parochieblad 'Kerk en Leven'. Tot dan toe meende ik daarvoor geen tijd te hebben. Maar nu wou en zou ik die tijd maken.

De verantwoordelijken van de opleiding overtuigden me om me in te schrijven voor de integrale opleiding Praktische Theologie, omdat het geheel van de stage meer kansen zou bieden antwoorden te vinden op mijn vragen. Voor die stage zou er immers gezocht kunnen worden naar een parochie of een federatie waar ze al een eind verder zijn, waar ze de eerste kinderziekten van herstructurering hebben doorstaan, waar ik een hoopvol model zou mogen meemaken.

Het eerste jaar koos ik om nog geen vakken te volgen maar wel alle modules en studiedagen te volgen, en de intense vormingsweek in een abdij te beleven. Op donderdagnamiddag in mijn auto stappen om de rit naar Leuven aan te vatten, gaf me iedere keer het gevoel 'er even te mogen uitstappen en te gaan drinken aan een bron die mijn dorst leste'.

Of ik verder zou gaan met de opleiding wist ik toen nog niet, maar prof. Heitink met de 'identiteit van de pastor' tijdens de abdijsweek van Chimay mogen meemaken, gaf de bevestiging: 'om dat te beleven en diè inzichten te krijgen koos ik voor de opleiding!'

Tijdens dit eerste jaar opleiding werd me gevraagd te solliciteren voor enkele uren 'schoolpastoraal'. De scholengemeenschap - toen nog KOR (katholiek onderwijs Roeselare) maakte de keuze om 2 mensen (toen) samen 12 lestijden vrij te stellen om de pastoraal in 13 vrije kleuter- en basisscholen te behartigen. Ik mocht aanvankelijk 6 lestijden invullen, het volgende schooljaar 9.

Een voltijdse opdracht op de parochie en deze nieuwe uitdaging combineren met een opleiding Praktische Theologie te Leuven leek me nu echt wel niet haalbaar.

Opnieuw overtuigden de verantwoordelijken van de opleiding me.

Mijn supervisor liet weten dat de stuurgroep van de opleiding Praktische Theologie bijzonder geïnteresseerd was in het nieuwe project 'schoolpastoraal'. Misschien kon mijn verdere opleiding wel daarop gefocust worden. Wat kon ik me beter dromen: een nieuw project mogen opstarten waarbij de verwachtingen heel hoog zijn en daartoe begeleid worden door 'Leuven'.

De volgende jaren opleiding waren 'lustige last': lastig - het komt bovenop het full-time werken, maar ook lust: het is verrijkend en beantwoordt aan mijn verwachtingen.

Gedurende een semester liep de wekker op donderdagmorgen telkens om 5 uur af om om 9 uur les te kunnen volgen aan de faculteit te Leuven. Die semester was ik bijzonder wakker om met het gedachtegoed van Louis-Marie Chauvet kennis te maken en bemoedigd terug te keren van het seminarie over 'de actieve deelname van de gemeenschap in de liturgie'. Later volgden nog 4 andere vakken steeds meer toegespitst op het project 'schoolpastoraal'. Om dan, 'zoals weleer' tijdens de kerstvakantie of de junimaand te zitten zwoegen op cursussen..., weinigen waren toen jaloers!

De stage was de gedroomde begeleiding om het nieuwe project schoolpastoraal te mogen uitbouwen. Vooral het bijhouden van het stageboek werd een leerrijk proces van reflectie, van zelfstudie, van het ontdekken van sterktes en zwaktes, van zoeken naar 'mijn' nieuwe identiteit als schoolpastor. De aanmoediging ter plaatse, de verhelderende supervisiegesprekken, de begeleiding bij de projecttaken, ik kan er enkel zeer dankbaar op terug blikken.

En dan, tijdens het 2de semester van het 4de academiejaar moest de eindmeet gehaald worden met de laatste projecttaken en de scriptie. Het was niet zomaar een zware inspanning... Het was werkelijk op de tanden bijten en als een echte student 'offers' brengen, niet alleen door mezelf, zeker ook door mijn omgeving. Een dag voor de deadline stapte ik een laatste maal de trein op richting Leuven met de mooi gebundelde opdrachten: "een pastoraal stappenplan ten dienste van een basisschool waar een sterfgeval voorkomt", "symbolen en rituelen met kinderen in een uitvaart" en "opritten tot een gesprek over de katholieke identiteit van de basisschool". De reflectiescriptie: "verhalenderwijs over de dood" - met een verhaal kinderen op verhaal laten komen als de dood de school overschaduwet - is gegroeid vanuit noden aan de basis -. Niet zonder fierheid bekijk ik stukken ervan op de Thomassite van de KULeuven!

Sinds 1 september 2007 ben ik voltijds 'schoolpastor' voor 18 vrije kleuter- en basisscholen in Roeselare. Terugblikkend hebben 'een aantal toevalligheden' en 'de samenloop van omstandigheden' een beslissende rol gespeeld. Doch zonder de opleiding zou ik er wellicht niet staan, zoals ik er nu sta. Dank zij de opleiding heb ik in de voorbije jaren een ruime bagage verzameld waarin ik anderen graag laat delen - en waarover ik zonder de opleiding niet zou beschikken.

Dit schrijft voor u 'een tevreden afgestudeerde student'...

Mieke Corneillie